

D E F I N I T I E F (VERSIE 5 JUNI)

Speech Erik Akerboom Tuin van Bezinning

Warnsveld, 6 juni 2019

“In de Tuin van Bezinning voel je dat je wordt omarmd door de politiefamilie.

Het lost je verdriet niet op, maar het maakt het wel beter draagbaar”.

Het zijn mooie woorden van Gradeke, weduwe van Dick Haveman.

Dick werkte als verkeerssurveillant en was lid van de aanhoudingseenheid in het toenmalige korps Groningen.

Hij werd in 2011 doodgeschoten tijdens een aanhouding in Baflo.

Gradeke vertelde enige tijd geleden hoe zij tijdens onze jaarlijkse herdenking, niet alleen stilstaat bij haar grote verlies, maar ook bij haar nieuwe familie.

Omarmd door de politiefamilie zijn we hier in de Tuin van Bezinning.

Waar we vandaag weer bij elkaar zijn om te eren, te herdenken en te overdenken.

Honderdvierenzestig collega's die het leven lieten, toen zij het leven van anderen wilden beschermen.

Als gevolg van bruto geweld of een tragisch ongeval.

Zo veel collega's, zo veel verschillen.

Maar met hetzelfde doel: zorgen voor onze veiligheid.

Van Anton van Osch, de allereerste collega die we herdenken, hij kwam om in 1946.

Tot Mario Prospero, die in 2017 als laatste collega op dit monument werd bijgeschreven.

Bij dit monument denken we aan onze dierbaren.

Familie, vriend, vriendin of collega.

We delen hier onze verhalen.

En het is belangrijk dat we deze verhalen blijven vertellen.

Om de herinnering levend te houden.

En om met elkaar te rouwen.

Want of het nu lang geleden is of kort:

Rouw kent geen eindtijd.

Rouw is voor iedereen anders.

En rouw kent vele vormen.

Maar rouw en verdriet kunnen ons ook verbinden.

Ons dichter bij elkaar brengen.

En soms zelfs kracht bieden.

Hier in de deze Tuin van Bezinning zijn vriendschappen ontstaan.

Nabestaanden die nu belangrijke, fijne en moeilijke momenten in het leven met elkaar delen.

Ik hoor het ook als ik met collega's spreek, hier in de Tuin of op het bureau.

Hoe het verlies van een collega een heel team kan verbinden, een hele eenheid, het hele korps.

Ik heb het zelf ervaren, toen collega Iman Klaassen werd doodgeschoten in 1992, door een zware crimineel.

Die werd veroordeeld, maar al snel wist te ontsnappen.

Ons team werd hechter, we groeiden naar elkaar toe.

We verlegden grenzen, gaven nooit op in de zoektocht naar de dader.

In 2018 zijn er gelukkig geen politiecollega's omgekomen door geweld of ongevallen.

Maar dat betekent NIET dat het een tijd zonder geweld is geweest of dat ons werk veiliger is geworden.

Integendeel: we zien de heftigheid en de vorm van geweld tegen de politie toenemen.

Elk uur heeft er een collega van ons te maken met agressie.

Tegelijkertijd zien we na ernstige incidenten tegen collega's, dat we veel steun krijgen van bezorgde burgers.

En het is mooi om te zien dat er nog steeds veel mensen bij de politie willen werken.

Wetend dat ons werk er toe doet.

Maar ook wetend dat ons werk niet zonder risico is.

Daarvan getuigt dit monument.

Daarom is het goed dat ook dit jaar er weer zoveel agenten in opleiding aanwezig zijn.

De volgende generatie in onze familie.

Niet alleen om een erehaag te vormen en actief onderdeel te zijn van de ceremonie in de Tuin.

Maar ook omdat al deze namen en verhalen, hen kunnen inspireren.

En laten realiseren hoe mooi en soms gevaarlijk je werk als agent kan zijn.

De politiefamilie.

Figuurlijk EN letterlijk.

Want vandaag leg ik de krans samen met Lindsay Klaassen.

Politiecollega in opleiding.

En dat ik vind bijzonder, want Lindsay is het nichtje van Iman Klaassen.

Zij was nog niet geboren toen haar oom omkwam, maar ze kent hem uit de verhalen in de familie.

Waakzaam, dienstbaar, maar ook kwetsbaar.

Politiecollega Joanne Belgrave bezingt zo meteen met haar band de kwetsbaarheid, de schaduwzijde van ons vak.

"Fragile" van de Engelse muzikant Sting.

Het is een nummer (uit 1987) over geweld en de kwetsbaarheid van het leven.

U krijgt vandaag allemaal een tastbare herinnering aan de omgekomen collega's.

Ik wil de vrienden en collega's van Iman bedanken, die een bijdrage hebben geleverd aan dit bijzondere aandenken.

Het is een speldje, in de vorm van de Tuin.

Met de volgende boodschap:

Zo veel collega's, zo veel verschillen.

Maar met één doel: zorgen voor onze veiligheid.

Zij lieten het leven, doordat zij het leven van anderen wilden beschermen.

In de Tuin van Bezinning komen we samen om te eren, te herdenken en overdenken, omarmd door de politiefamilie.

Ik wil graag Lindsay Klaassen naar voren roepen om aan haar het eerste exemplaar van het speldje uit te reiken.